

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 240.955 van 8 maart 2018
in de zaak A. 222.335/VII-40.008.**

In zake : Albert HENNES
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Martin Denys
 kantoor houdend te 1560 Hoeilaart
 de Quirinilaan 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dirk De Greef
 kantoor houdend te 1700 Dilbeek
 Eikelenberg 20
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 1 juni 2017, strekt tot de nietigverklaring van arrest MHHC/M/1617/0053 van het Milieuhandhavingscollege (hierna: MHHC) van 18 april 2017 in de zaak 1516/MHHC/0113/M.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Een beschikking van 22 juni 2017 verklaart het cassatieberoep toelaatbaar.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State (hierna: cassatieprocedurebesluit).

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend teneinde te worden gehoord.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 februari 2018.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Martin Denys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Dirk De Greef, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Peter Provoost heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 13 juni 2016 legt de gewestelijke entiteit aan verzoeker een alternatieve bestuurlijke geldboete op van 1.998 euro (333 euro verhoogd met de opdecimen) wegens schending van artikel 9, § 2, en artikel 11 van het decreet van 27 oktober 2006 betreffende de bodemsanering en de bodembescherming (hierna: bodemdecreet), en een vermogensvoordeelontneming van 2.155 euro.

3.2. Met het thans bestreden arrest nr. MHHC/M/1617/0053 van 18 april 2017 verwerpt het MHHC het beroep van verzoeker tegen deze beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. Verzoeker heeft een “Verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord” ingediend waarin hij een repliek geeft op het auditoraatsverslag. Het cassatieprocedurebesluit voorziet na de kennisgeving van het auditoraatsverslag niet in de mogelijkheid om een laatste memorie neer te leggen. Wanneer de auditeur concludeert tot de verwerping van het cassatieberoep moet verzoeker luidens artikel 18, § 1, van het cassatieprocedurebesluit, op straffe van de toewijzing van de afstand van geding, “vragen dat de procedure wordt voortgezet teneinde te worden gehoord”. Het auditoraatsverslag concludeert tot de verwerping van het beroep van verzoeker. Het voormelde procedurestuk wordt alleen als zodanig in aanmerking genomen in zoverre wordt gevraagd de procedure voort te zetten en te worden gehoord.

V. Onderzoek van de middelen

Eerste en tweede middel

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker roept de schending in van de artikelen 26, § 2, en 29, § 2, van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof en van de artikelen 142 en 149 van de Grondwet.

Hij betwist het bestreden arrest van het MHHC voor zover daarin wordt geweigerd om de twee door hem voorgestelde prejudiciële vragen aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

Verzoeker stelt dat hij in zijn verzoekschrift bij het MHHC de ongrondwettigheid heeft ingeroepen van de grondslag van de aan hem opgelegde alternatieve bestuurlijke geldboete en vermogensvoordeelontneming, hetgeen ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld.

Beoordeling

6. Artikel 29, § 2, van de Bijzondere Wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof bepaalt:

“De beslissing waarbij een rechtscollege weigert een prejudiciële vraag te stellen, moet de redenen van de weigering aangeven. Tegen de beslissing van een rechtscollege kan, in zover dit een dergelijke vraag weigert te stellen, geen afzonderlijk rechtsmiddel worden aangewend”.

Verzoeker kan bijgevolg niet op ontvankelijke wijze middelen of middelonderdelen opwerpen die enkel betrekking hebben op de weigering om een prejudiciële vraag te stellen.

Het eerste en het tweede middel zijn niet ontvankelijk.

Derde middel

Standpunt van verzoeker

7. In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 149 van de Grondwet, artikel 32 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges en artikel 45 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges.

Het middel houdt in essentie in dat het bestreden arrest volgens verzoeker geen enkele overweging bevat waaruit blijkt waarom de door hem aangevoerde schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, door het MHHC niet wordt weerhouden.

Beoordeling

8. Luidens artikel 2, § 1, 3°, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State moet het verzoekschrift een uiteenzetting van de middelen bevatten. Onder een middel in de zin van dat artikel moet worden begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel en van de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Te dezen betoogt verzoeker dat “het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur” geschonden zijn, dat “een zorgvuldige overheid zou overgaan tot het nemen van maatregelen ten aanzien van de werkelijke vervuilers; minstens het resultaat van het aansprakelijkheidsproces zou afwachten dat op heden aan de gang is voor de rechtbank van koophandel te Leuven”, dat de “dubbele ongelijkheid” die hij koppelt aan artikel 11 van het bodemdecreet “kennelijk onredelijk” is, en dat het resultaat van de concrete toepassing van artikel 11 van het bodemdecreet in verzoekers geval in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, evenals met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Deze uiteenzetting vormt geen middel dat op voldoende duidelijke wijze uiteenzet op welke wijze de genoemde beginselen werden geschonden door het bestreden arrest.

Verzoeker stelt voor om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, die verband houdt met de schending, door artikel 11 van het bodemdecreet, van de artikelen 6 en 7 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Deze prejudiciële vraag staat los van het middel. Dat verzoeker, zoals hij in zijn memorie van wederantwoord stelt, voor het MHHC een middel heeft opgeworpen dat verband houdt met de schending van de artikelen 6 en 7 van het EVRM, verandert daar niets aan.

Het derde middel wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van acht maart tweeduizend achttien, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	waarnemend kamervoorzitter,
Pierre Barra,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Pierre Lefranc